ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 44

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΙΟΜΗ ΠΡΩΙΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐτησία ..... Δραχμ. 3.
Ἑξάμηνος..... Δραχμ. 2.
Τρίμηνος ..... Δραχμ. 1.
Ἰδιωτερικοῦ εἰς χρυσόν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδ. Καποδιστρίου Ν 1
(ἐπὶ τῆς πλ. Ἀ ἐξαρτησίας.)
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου
λεπτὰ 15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1903.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐπρόβαιναν σὲ ἴτσια τρανοὶ καὶ πελώριοι, πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ πίσω ἀπ' τὰ βουνά, κ' ἔσβυναν τ' ἀττέρια τοῦ βραδιοῦ πάνω στὸν οὐρανό.

Καὶ ὅλα μὲ τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔπερναν κάποια χάρη, κάποιαν ἀπόκρυφη ὡμορφιά, κι' ὅλα βυθίζονταν σ' ἕναν ὕπνο ἀδύνατο, ποῦ ἔφερνε μπροστὰ στὰ μάτια τους τὸ πλειὸ γλυκὸ ὄνειρο, τῆς ὀλόστρωτης γαλήνης τὴ γλύκα, τῆς μοναξιᾶς τὴ βαθειὰ μελαγχολία, τὸ μεθύσι τῶν στοχασμῶν μέσ' στὴν ἀτάραχη ἡσυχία, ποῦ τῆς ἐρημιᾶς τὸν μυστηριώδη, τὸν ἀθώρητο καὶ βυθὸ κόσμο ἐξυπνοῦσε.

Στὸν ἔρημο λόγγο, περπατοῦσαν δυὸ γυναῖκες μονάχες, μιὰ φτωχομάννα μὲ τὴν ὥμορφη, χιλιάκριβη της κόρη. Καὶ περπατοῦν διαστηκὲς νὰ φθάσουν μιὰ ὥρα ἀργότερα στὸ ἀγαπημένο τους χωριό. Καὶ σὰ νὰ ἔσκιαζε τῆς δυὸ γυναῖκες τὸ συχνὸ ξεφωνητὸ τῆς κουκουβάγιας καὶ τῶν κλαριῶν τὸ ἀργὸ σάλεμμα ποῦ ζωντάνευε κάτω τοὺς ἴτσιους καὶ σὰν νάδινε θάρρος στῆς δυὸ γυναῖκες τ' ἀλλαργινὸ τραγοῦδι τοῦ στρατοκόπου, τὸ γλυκελάλημα τῆς φλογέρας στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, καὶ σὰν νὰ τοὺς ἔδιανε κάθε φόβο τ' ἀγνάντεμα τῶν λευκῶν σπιτιῶν τοῦ χωρίου στ' ἀντικρυνὸ βουνό. Καὶ περπατοῦσαν σὲ δυὸ γυναῖκες καὶ ποῦ καὶ ποῦ μιλοῦσαν· Χολόσκαγε καὶ βλαστημοῦσε ἡ μάννα ἡ καλὴ γιὰ τὸ ἀργητό τους αὐτό. Καὶ ἡ ὥμορφη κόρη ἔφερνε στὸ νοῦ της μιὰ μιὰ τῆς ὀρμήνειες τῆς μητέρας της. Κ' ἔφερνε στὸ νοῦ της κάθε καλὸ καὶ κάθε κακὸ λόγο ποῦ εἶχε ἀκούσει, κ' ἔφερνε κάτι ἄλλο ἀκόμη στὸ νοῦ της τὴν ὥρα ἐκείνη· τὴν κρυφή της ἀγάπη καὶ κάθε κουβέντα ποῦ εἶχε ἀκούσει γιὰ ζωτικὰ καὶ γιὰ στοιχειά. Κ' ἔρριχνε γύρω της πότε ματιὲς φοβισμένες, καὶ πότε ματιὲς περήφανες καὶ πότε ὀλόγλυκες ματιὲς δίπλα στὴ μανοῦλα της, ποῦ τῆς εἶχε εἰπεῖ τόσα γιὰ τῆς χάρες καὶ τὰ στολίδια τῆς τιμῆς, καὶ τόσα γιὰ τὸ καμάρι καὶ τὴ δόξα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τόσα γιὰ τὴν παλικαριὰ καὶ τὸ τι

μημένο ὄνομα τοῦ πατέρα της. Κι' ὅλο περπατοῦσαν οἱ δυὸ γυναῖκες νὰ φθάσουν μιὰ ὥρα ἀργότερα στὸ χωριό τους.

Ζύγωσαν τώρα στὸ ποτάμι τὸ γιομισμένο ἀπὸ τὰ δένδρα πεύχε γύρω του. Ἦταν τὸ ποτάμι στοιχειωμένο καὶ ἦταν ἡ ὥρα ἄσχημη ποῦ τὸ περνοῦσαν. Τὸ ξέρει αὐτὸ ἡ μάννα ἡ καλὴ καὶ σκύβει καὶ μηνάει τῆς κόρης νὰ προσέχῃ στὸ πέρασμα τοῦ ποταμιοῦ, γιὰ ὅτι καὶ ἂν ἰδῇ, μὴν τύχῃ καὶ ξεγελασθῇ καὶ μιλιὰ βγάνει ἀπὸ τὸ στόμα της, γιατὶ θὲ νὰ χαθῇ θὰ πάρουν τὴ μιλιά της οἱ Νεράϊδες. Καὶ ἀπὸ ἄλλη τῶξερε φρὰ ἡ κόρη κι' ἔδεσε καλὰ στὸ νοῦ της τῆς μάννας τὸ λόγο, καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες κοντὰ κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη κατεβαίνουν στοῦ ποταμιοῦ τὸν ὄχτο. Δενδροφυτέμενο ἦταν τὸ ποτάμι, ἀνθισμένες ἦταν γύρω του οἱ δάφνες καὶ μοσχοβολοῦσαν, πολλὲς ἦταν οἱ μυρτιὲς καὶ τ' ἄλλα δένδρα καὶ μέσα βαθειά, στὴν κοίτη του, κυλοῦσε λιγοστὸ νερὸ, ποῦ τὸ μουρμούρισμά του ἔμοιαζε μὲ παράπονο καρδιᾶς ἀσκημένης.

Ἤξερε ὁ κόσμος τί ἔλεγε γιὰ τὸ στοιχειωμένο ποτάμι κι' ἀλλοίμονο στὸν ἐλαφροΐσκιωτο ποῦθελε τὸ περάσῃ τὴν ὥρα τὴν κακή. Ξάφνου τὸ ποτάμι ὅλο ἐβουΐζε ἀπὸ ἕνα γέλοιο μυριόστομο κι' ἕνα γέλοιο γλυκύτατο σὰ μουσικὴ, γέλοιο ξεκαρδιστό. Καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς ἴσκιους τῶν ροδοδαφνῶν καὶ πίσω ἀπὸ τὰ μύρτια καὶ τὰ δένδρα κι' ὁλόγυρα στὸ μεγάλο πλάτανο βαθειὰ στοῦ ποταμιοῦ τὴν κοίτη, ξεπετάχτηκαν ὁλόγυρανες πεντάμορφες Νεράϊδες ἀνθοστολισμένες κ' ἐβάσταγαν ἄλλες ἄρπες στὰ χέρια τους κι' ἄλλες αὐλοὺς ἔπαιζαν κι' ἄλλες τούμπανα, ἄλλες χορεύαν κι' ἄλλες παίζανε καὶ ἐλουζόνταν μέσα στὸ λιμνασμένο πάρα πέρα νερὸ τοῦ ποταμιοῦ. Κι' ὅλες λαμποκοποῦσαν ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ καὶ φένταζαν τὰ στήθια καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τὰ γυμνὰ κάτω ἀπ' τὰσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. σὰ νὰταν ἀπὸ φθλντιστ καὶ ἀπὸ μαργαριτάρι.

Ἦταν ἡ κόρη ἐλαφροΐσκιωτη κι' ἀλαφιάσθη στὸ πανώρησ καὶ θαυμάσιο ἐκεῖνο πανόραμα. Ἐστάθη μιὰ στιγμὴ καὶ τρομασμένη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας της. Ἔνιωσε ἡ μάννα πῶς θἄβλεπε ἡ κόρη τῆς κάποιο στοιχειὸ καὶ πάντα νόημα τῆς ἔκαμε μὴν τύχῃ καὶ μιλήσῃ. Μὰ τοῦ κάκου, ἡ μάνα γύριζε γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ κι' αὐτή, οὔτε ἔβλεπε οὔτε καὶ ἄκουγε τίποτα.

Μὰ ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸ ποτάμι τὸ γρηγορότερο καὶ ἡ κόρη συνείθισε σὲ λίγο στὸ πανόραμα τὸ ξωτικὸ, ἀρχίνησε νὰ περπατῇ, τότε καὶ οἱ Νεράϊδες ἄρχισαν νὰ τρέχουν γύρω της κι' ἄρχισαν τὰ πειράγματα καὶ τὰ ταξίματα κι' ἔρχισαν νὰ τῆς λένε λόγια πονηρὰ, λόγια ἀδιάντροπα κι' ἄρχισαν χίλια περιπαίγματα καὶ χίλια νὰ τῆς δίνουν φιλήματα, μὰ ἡ κόρη πάντα βάσταγε σφιχτὰ τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ μιλήσῃ ἢ γελάσῃ καὶ ξέφευγε σιγὰ σιγὰ τὰ μάγια τῶν Νεράϊδων.

Λίγο ἀκόμη καὶ περνοῦσαν στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅταν ξεπετάχθη μέσ' ἀπ' τῆς Νεράϊδες μιὰ ξανθὴ ὠμορφιὰ καὶ στέκει ἐμπρὸς στὴ δόλια κόρη καὶ μὲ πεῖσμα καὶ μὲ περιπαίγματα ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς κόρης τὴν κρυφὴ, καὶ ξεφωνοῦσε τὄνομα τοῦ ἀγαπημένου μὲ περιφρόνια καὶ ὅλες μαζὴ οἱ ἄλλες οἱ Νεράϊδες τὸ ξαναφωνάζανε τ' ὄνομα τοῦ ὀμορφονιοῦ καὶ τόπερναν πάλι οἱ ἀντίλαλοι καὶ τὸ 'φερναν ψηλὰ ἴσα μὲ τῆς ὀλοτρόγυρα βουνοκορφές. Καὶ ἡ ξανθὴ Νεράϊδα τῆς ἔλεγε πάντα πῶς δὲν τὴν ἀγαπάει τὴν ὀρφανὴ, πῶς τὴν γελοῦσε, γιατὶ ἀγαποῦσε ἄλλη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ζωντάνεβε προστά της ἡ πλειὸ τρανὴ λαχτάρα κ' ἔβγαλε μὲ πεῖσμα κι' ὠμορφιὰ νὰ χτυπήσῃ καὶ νὰ σβύσῃ τὴν πλειὸ γλυκειὰ ἐλπίδα ποὔτρεφε ἡ παρθένα τῆς μυστικῆς κι' ἀληθινῆς ἀγάπης της. Σὲ ὅλες τῆς ἄλλες χαρὲς καὶ χάρες, ἐλπίδες καὶ φροντίδες, ἔγνοιες, ντροπὲς καὶ φοβέρες ποῦ γίνηκαν προστά της Νεράϊδες ἀνθοστολισμένες, τραγουδίστρες, χορεύτρες περιπαίχτρες, μάγιστρες, τ' ὅλες, σ' ὅλες ἄντεχε ἡ κόρη, μὰ στὴ σκληρὴ Νεράϊδα ποῦ ἔπαιζε μὲ τὸν κρυφό της πόνο καὶ ἐπόμπευε τὴν πρώτη καὶ τὴν ὑστερνή της ἀγάπη, δὲν ἐβάσταξε ἡ παρθένα. Ἐχτύπησε ἡ καρδιά της δυνατὰ, σὰ νὰ πληγώθη, ἐφοῦσκωσαν τὰ στήθια της σὰ νὰ ξεχείλαγε μέσα της τ' ἄχτι, ἐβούρκωσαν τὰ μάτια τῆς κι' ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἄσπλαχνη Νεράϊδα. Ξέχασε τὴν ὥρα ἐκείνη τὴν ὀρμήνεια τῆς μητέρας της κ' ἔστι, ἀλλοίμονο, τῆς πῆραν οἱ Νεράϊδες τὴ μιλιὰ κ' ἔμεινε βουβὴ γιὰ

πάντα κ' ἔμεινε καὶ ἡ ἀγάπη της κρυφὴ γιὰ πάντα!

Χρῖστος Βαρλέντης.

ΣΤΟ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙ ΤΟ ΠΑΝΤΕΡΗΜΟ

—

Στὸ ἀκροθαλάσσι τὸ παντέρημο
Ποῦ γέρνοντας ὁ γήλιος πέφτει
Κι' ἀντιφεγγάει τὴ λάμψι του
Σὰν σὲ βενέτικο καθρέφτη,

Στὸ ἀκροθαλήσσι τὸ παντέρημο
Ποῦχει κρυφὴ τὴν ὠμορφιά του
Κι' εἶνε ριχὰ κι' εἶν' ἄβαθα
Τὰ κρουσταλλένια τὰ νερά του,

Στὸ ἀκροθαλάσσι τὸ παντέρημο
Στὸ μαγεμένο ἀκροθαλάσσι
Ποῦ ντροπαλὴ τὰ ὡραῖα τὰ κάλη της
Μιὰ μαγεμένη κρύβει πλάσι

Σὰν σὲ ἀφρισμένο καὶ ἄγριο πέλαγος
—Καράβια ἀγνώριστα καὶ ξένα—
Εἶδα νὰ σβύνουν νὰ βουλιάζουνε
Τὰ ὀνείρατά μου, τὰ θλιμμένα.

Στὸ ἀκροθαλάσσι τὸ παντέρημο
Ποῦ γέρνοντας ὁ γήλιος πέφτει
Τὸ μαῦρο πόνο μου καθρέφτησα
Σὰν σὲ βενέτικο καθρέφτη.

Μίλιος Βεάκης.

ΡΟΓΙΕΡ ΚΑΙ ΛΕΥΚΗ

—o—

Ὅτε συνῆλθεν εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κλίνης περικυκλούμενος ὑπὸ νοσοκόμων ἰατρῶν καὶ στρατιωτῶν. Συνελθὼν κάπως ἐνεθυμήθη τί εἶχε συμβῆ. Ἠρώτησεν δὲ τοὺς ἰατροὺς ἂν ἡ πληγή του ἦτο σοβαρά· οἱ ἰατροὶ προσεπάθησαν νὰ τὸν βεβαιώσωσιν ὅτι δὲν ἦτο θανατηφόρος παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ μὴ ὁμιλῇ παντελῶς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ρογιὲρ ἐστράφησαν πρὸς τοὺς περιστοιχοῦντας τὴν κλίνην του, εἰς τὴν ὄψιν ὅμως αὐτῶν διέκρινεν ὅτι εἶχε χαθῇ.

Πάραυτα ἡ εἰκὼν τῆς προσφιλοῦς του Λευκῆς ἐσχεδιαγραφήθη πέριξ τῶν ὀφθαλμῶν του· εἰς τὴν Λευκὴν μόνον ἤθελεν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν τελευταίαν του σκέψιν καὶ τὸ ὄνομά της εὑρίσκετο διαρκῶς εἰς τὰ χείλη του. Οὔτε τὸ γηραιὸν δακρύβρεκτον πρόσωπον μητρὸς οὔτε τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον πατρὸς ἅτινα δυνανται νὰ καθηδύνωσι τὴν θλῖψιν του, ἐσκέπτετο κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας του ἀλλὰ τὴν Λευκὴν του τὴν ἀγαπητήν του Λευκὴν εἶχε πρὸ ὀφθαλμοῦ, αὐτὴν καὶ μόνην ἐσκέπτετο Ὁ ἐμπαθὴς ἔρως του τὸν ἔκαμε νὰ λάβῃ δυνάμεις καὶ νὰ γράψῃ εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἐπιφορτίσας ἕνα τῶν στρατιωτῶν τοῦ νοσοκομείου ἀφοῦ τοῦ ἔδωκεν ἀκριβεῖς ὁδηγίας, νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολήν του πρὸς τὴν Κυρίαν Σωβὲρ· ὁ στρατιώτης ὤφειλε νὰ περιμένῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ περιφράγματος διότι ὁ Κύριος Σωβὲρ δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τίποτε καὶ ὁπόταν ἡ Κυρία Σωβὲρ ἐξήρχετο εἰς περίπατον τότε θὰ ἦτο κατάλληλος περίστασις νὰ τῇ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολήν.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Λευκὴ ἔφθασε καὶ εὑρίσκετο πρὸ τῆς κλίνης τοῦ Ρογιὲρ ὅστις παρατηρεῖ αὐτὴν νομίζων ὅτι εὑρίσκεται ἐν ὀνείρῳ.

Ὦ φιλτάτη ψυχὴ !!! οὐδέποτε ἠσθάνθη μεγαλητέραν ἀνακούφισιν τῆς ὥρας ἐκείνης καθ' ἣν πληγωμένος εἶδε πλησίον του τὴν παρουσίαν τῆς προσφιλοῦς του Λευκῆς. Ὦ πόσον ὁ θάνατος τοῦ ἐφαίνετο γλυκύς, ὁποίαν εὐτυχίαν ἠσθάνετο ἐπὶ τῆς κλίνης ὅπου ὁ πυρετὸς κατέκαιε τὰ μέλη του μὲ τὴν σφαῖραν ἐντὸς τοῦ στήθους.

Αἴφνης ὁ Ρογὲρ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Γλυκὺ μειδίαμα ἐκάλυψε τὰ χείλη του, ἡ χεὶρ του ἡ κρατοῦσα τὴν τῆς Λευκῆς ἔγεινε ψυχρὰ.

Ἡ Λευκὴ ἐνόμισεν ὅτι ὁ λατρευτὸς τῆς καρ-

δίας της ἀπέθανε καὶ ὡς τρελλὴ περιεπάτει διευθυνομένη τὰ ἀνάκτορα.

Ἀλλὰ ἡ αὐτὴ τύχη περιέμενε καὶ τὴν Λευκὴν διότι ἀγνοοῦσα ὅτι εὑρίσκεται ὄπισθεν κολερίων προῤῥώρει εἰς τὰ ἐμπρὸς, αἴφνης ἐχθρός τις ἐνεδρεύων πληγώνει αὐτὴν θανασίμως! ἀλλὰ ἡ ἐκεῖ συγκροτηθεῖσα μάχη μὲ τοὺς Γάλλους ἐθελοντὰς ἔλησεν ὑπὲρ τῶν τελευταίων οἵτινες γνωρίσαντες τὴν Κυρίαν Σωβὲρ ἔσπευσαν πάραυτα οἱ μὲν ὅπως τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ πλησίον νοσοκομεῖον, οἱ δὲ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Κυρίου Σωβὲρ, εὑρόντες δὲ τοῦτον εἰς τὸ ἀνακτόρον του τῷ ἀνεκοίνωσαν ὅτι ἡ κυρία Δὲ Σωβὲρ ἐπληγώθη. Ὁ Κύριος Δὲ Σωβὲρ ἀκούσας ταῦτα ἔσπευσε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου ἰδὼν τὴν σύζυγόν του ἔδραμεν πλησίον της μὲ ἀπελπισία καὶ κραυγάς. Μὲ προφυλάξεις ἀπεριγράπτους μετέφερον τὴν Λευκὴν εἰς τὸ δωμάτιον της. Ὁ ἰατρὸς ἐπειγόντως προσεκλήθη Ὁ Κύριος Δὲ Σωβὲρ ἦτο ἀπαρηγόρητος γονυκλινὴς πρὸ τῆς κλίνης τῆς ἀγαπητῆς του συζύγου ἔκλεε καὶ ἵνα μὴ ἐννοεῖ τι ἡ πληγωμένη ἀπεμακρύνθη εἶτα ὀλίγον, ἀφήσας τὸν ἰατρὸν μόνον μετ' αὐτῆς.

Ἡ Λευκὴ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τῷ λέγει. Κύριε ἀποθνήσκω ἀναλάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοί κάμητε μίαν ἐκδούλευσιν ἣν θὰ σᾶς εἴπω πρὸ τοῦ ἀποθάνω.

—Λέγετε Κυρία εἶπεν ὁ Ἰατρὸς.

—Κύριε ἐρευνήσατε τὸ θυλάκιον τῆς ἐσθῆτός μου καὶ θέλετε εὕρῃ ἐπιστολήν τινα ἣν δὲν πρέπει νὰ γνωρίσῃ ὁ συζυγός μου. Λάβετέ την καὶ σχίσατέ την παρακαλῶ.

—Ἠτυχάσατε κυρία καὶ θὰ μείνητε εὐχαριστημένη.... ἐξεπλήρωτα τὴν ἐπιθυμίαν σας.

—Σᾶς εὐχαριστῶ Κύριε σας εὐχαριστῶ, εἶπε καὶ ἡ τοῦ θανάτου ἀπαισία μορφή ἀπετυπώθη, ἐπὶ τοῦ ὡραίου προσώπου της. Ὁ Ἰατρὸς ἤνοιξε ἐν δωμάτιον εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ λαβὼν πυρεῖον καίει τὴν ἐπιστολήν εἶτα ἔρχεται πρὸ τῆς κλίνης τῆς πληγωθείσης καὶ χαμηλῇ τῇ φωνεῖ τῇ λέγει.

—Κοιμηθῆτε ἡσύχως δυστυχὴς γυνή !!

Καθ' ἣν ἡμέραν σεμνοπρεπῆς ἐγένετο ἡ κηδεία τῆς Κυρίας Δὲ Σωβὲρ ἀνεγίγνωσκον εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι νεκρός τις ἀξιωματικὸς ὀνόματι Ρογὲρ Μαρέλ διαμένων ἐν τῷ θῷ νοσοκομείῳ ἀπέσπασεν τοὺς ἐπιδέσμους του καὶ διὰ πολυκρότου ἀνετίναξε τὸν ἐγκέφαλόν του ἀφήσας ἐπιστολήν τινα λέγουσαν« Ἀπέρχωμαι ἵνα συνεχίσω τὸν μετὰ τῆς Λευκῆς ἔρωτά μου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἄγγελος Α. Βοηκλῆς.

ΣΤΟΝ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΦΙΛΑΛΛΗΝΑ

Φ. Ι. ΔΑΜΙΑΝΗ

Τὸ πλειὸ γλυκὸ χαμόγελο
Τὴν πλειό μεγάλη ἀκτῖνα
Ἀνάμεσα σὲ πάλλευκα
Κι' εὐωδιασμένα κρῖνα
Σοῦ στέλλει τώρα ὁλόθερμη
Ἡ φτερωτή μου λύρα
Π' ἀνάστησε στὰ μῦρα
Τὸ πλειὸ λευκό νησί.

Αἷμα καθάριο Ἰταλικὸ
Μὲ τῆς Ἑλλάδος αἷμα
Μὲσ' στὴν καρδιά μου ἑνώθηκε
Κι' οὔτε κανένα στέμμα
Κανένας θρόνος δὲν μπορεῖ
Στὸν κόσμο νὰ χωρίση
Ὅ,τι μοῦ ἑνώνει ἡ φύσι
Στὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχή.

Κι' ἂν τὰ χρυσά τὰ στέμματα
Γιὰ σᾶς φωνὴ δὲν ἔχουν
Σ' ἐσᾶς ξεφτέρια ἰταλικὰ
Ἀχτῖδες οἱ ἥλιοι βρέχουν
Γιὰ σᾶς ξεφτέρια ἰταλικὰ
Κάποιος στὴ γῆ προβάλνει
Ὁ Ὅμηρος πηγαίνει
Τὸ Δάντε μου νὰ βρῇ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Η ΜΥΤΗ

...Ὅσον περισσότερον βλέπω, ἔγγραφεν ὁ ζωγράφος Ὁράτιος Βερνὲτ πρὸς τὴν σύζυγόν του, τοσοῦτον εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ μύτη εἶνε τὸ σπουδαιότερον ὄργανον τῆς ἀνθρωπίνης μηχανῆς. Καὶ τί δὲν εἰσπράττει! Καθαρίζετε κρεμμύδια, σᾶς κάμει νὰ κλαίετε. Πίνετε ταμβάκον καὶ σᾶς δίδει τὴν ἐνέργειαν ἐκείνην εἰς τὸν ἐγκέφαλον δι' ἧς ὁλόκληρον τὸ σύστημα ἐπαναστατεῖ καὶ τινάσσεται. Ἀλλὰ μήπως ἡ καρδία σας δὲν ἐναστατοῦται ἢ δὲν κτυπᾷ ἀπὸ μίαν εὐωδίαν ἢ ἀπὸ μίαν δυσωδίαν;

Μία μύτη μαζεμένη καὶ γυρισμένη σᾶς ἀλλάσει παρευθὺς τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς σας. Τέλος πάντοτε ἡ τύχη μας, ἐξηρτήθη ἀπὸ τὴν μύτην μας!

Ὁ Ὁράτιος Βερνὲτ θεωρῶν τὴν μύτην ὡς τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν μηχανῆς ἐνόμιζεν ὅτι δὲν εὕρισκεν ἀρκετὰς ἐκφράσεις δι' αὐτήν. Καὶ δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικον. Ἄλλως τε μικρὰν πεῖραν τῆς ζωῆς ἐὰν ἔχῃ τις θὰ δικαιολογήσῃ τοῦτο. Ὁ Πασχὰλ προκειμένου περὶ μύτης εἶπε. « Ἐὰν ἡ μύτη τῆς Κλεοπάτρας ἦτο ὀλίγον κοντητέρα, ἡ ὄψις τῆς γῆς ὁλόκληρος θὰ ἦτο ἀλλοία!» Πόσων ἀνθρώπων ἡ τύχη θὰ ἦτο ἐντελῶς διαφορετική, ἐὰν μόνον ἡ μύτη των ἦτο ὀλίγον μακρυτέρα ἢ ὀλίγον κοντητέρα, ὀλίγον σρογγυλοτέρα ἢ ὀξυτέρα!

Πόσων ἀνθρώπων ἡ ζωὴ ὁλόκληρος ἔκωλήθη ὑπὸ τοῦ ὄγκου, ἐπεσκοτίσθη ὑπὸ τῆς σκιᾶς, ἢ καὶ κατεσπαράχθη ἀπὸ τὴν αἰχμήν, μύτου ἀναιδοῦς; Ἡ ἰδέα μιᾶς μύτης ὑπερμέτρου, ἐπικινδύνου, σκανδαλώδους, μᾶς φέρει τὴν ἀνάμνησιν τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ γελοίας ἐν ταυτῷ μορφῆς τοῦ Συρανὸ, τοῦ ὑπὸ τοῦ *Rostand* ἀποθανατισθέντος. Καλὸς ἄγαθος, γενναιόφρων, εὐφυής, ἀφοσιωμένος θάρρους δεδοκιμασμένου τί τοῦ ἔλειπε διὰ νὰ εἶνε ἀρεστὸς, διὰ νὰ εἶνε εὐτυχής; Τί τοῦ ἔλειπε; Οὐδέν! εἰμὴ νὰ εἶχε μύτην κανονικήν. Ἀναμνησθῆτε τὴν σκηνὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐκλιπαρούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του *Lebret* ὁ Συρανὸ τοῦ ὁμολογεῖ διατί δὲν τολμᾷ νὰ ἐκδηλώσῃ εἰς τὴν Ρωξάνην τὸν ἔρωτα, ὃν αἰσθάνεται δι' αὐτήν:

«Παρατήρησόν με, ἀγαπητέ μου φίλε, καὶ εἰπὲ ποίαν ἐλπίδα δύναμαι νὰ ἔχω μ' αὐτὸν τὸν ὄγκον! Ὦ! Δὲν εἶμαι φανταστικόπληκτος! Μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ ἐνίοτε συγκινοῦμαι περὶ τὴν ἑσπέραν εἰσερχόμενος εἴς τινα κῆπον, καθ' ἣν ὥραν οὗτος εὐωδιάζει. Μὲ τὴν διαβολομύτην μου αὐτὴν ῥοφῶ ἡδονικῶς τοῦ Ἀπριλίου τὸ ἄρωμα. Παρακολουθῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ μίαν ἀργυρώδη ἀκτῖνα, ὡραίαν τινὰ εἰς τὸν βραχίονα ἑνὸς ἱππότου, καὶ σκέπτομαι ὅτι δὲν θὰ ἤμην καὶ ἐγὼ εὐτυχὴς ἐὰν εἶχον μίαν εἰς τὸν βραχίονά μου. Ἐ! τότε μαίνομαι, ἐπιμονῶ.... καὶ βλέπω τὸ profil τῆς μύτης μου, εἰς τὴν σκιὰν τοῦ τοίχου!»

Ἡ περίπτωσις αὕτη τοῦ Συρανὸ δὲν εἶνε μοναδική. Ὁ Γερμανὸς φυσιοδίφης *Hilsenberg* ὡς λέγει ὁ δόκτωρ *Raoult* εἶχε ἕνα ἀποτρόπαιον τὴν θέαν.... μῦτον, εἰς τρόπον ὥστε διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ σκώμματα τῶν συμπατριωτῶν του, ὤχετο ἀπιὼν εἰς Μαδαγασκάρην. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὡσαύτως οἱ κάτοικοι τῆς Μαδαγασκάρης, μὴ ἰδόντες ποτὲ παρόμοιον μῦτον, ἔδωσαν εἰς τὸν δυστυχῆ τὸ παρώνυμον *Vouroundaule*, ὅπερ σημαίνει «κουκουβάγια»!

Ἀλλὰ φρονεῖτε ὅτι ὁ γνωστὸς ἐπὶ τῆς παλιμβασιλείας ζωγράφος Βουμιέρος, διὰ τῆς μύτης τοῦ ἢ διὰ τῆς εὐφυΐας του διήγαγε τὸν βίον του λίαν εὐάρεστον ὁπόταν ἔβλεπε νὰ γελοιογραφῆται ἐφ' ὅλων τῶν τοίχων τῶν Παρισίων, καὶ ὡσαύτως ἐπὶ τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου;

Οὐδὲν εὐκολώτερον ἀληθῶς τοῦ νὰ περιπαίζητέ τινα ἐπὶ τοῦ σχήματος τῆς μύτης του· ὁ Συρανὸ μᾶς λέγει ὅτι τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὕψους.

Ὁ ἐπιθετικός: « Ἐγὼ κύριε, ἐὰν εἶχον τοιαύτην μύτην θὰ τὴν ἔκοβα παραχρῆμα!»

Ὁ Φιλικός: « Ὁ μύτος σου, φίλε μου, ἐμβαίνει εἰς τὸ φλυτζάνι καὶ πίνει καὶ αὐτὸς καφὲ, σὲ συμβουλεύω λοιπὸν νὰ τὸν πίνεις μὲ τὸ ποτῆρι!»

Ὁ ἐμραντικός «Μὰ τέτοια δασκαλικὴ μύτη οὐδεὶς ἄνεμος εἶνε ἱκανὸς νὰ τὴν συναχώσῃ ὅλην ἐκτὸς τοῦ Νοτιᾶ.»

Ὁ δραματικός: « Ὅταν ἡ μύτη στάζει, ἡ θάλασσα αὐτὴ κοκκινίζει!»

Ὁ θαυμαστικός: «Ὁποῖον σύμβολον ἡ μύτη σι' ἕνα μυροπόλην!».

Ὁ ἀγροῖκος: «Γιὰ δὲς μῦτο μιὰ φορα! Σὰν μεγάλο κοκκινογοῦλι! Ὄχι λᾶθος ἔκαμα, σὰν μελιτζάνα εἶναι!»

Ὁ δόλτωρ *Saoult* διηγεῖται, ὅτι μίαν ἡμέραν, ὁ διάσημος συγγραφεὺς Ἱππόλυτος Α.... μυτοφόρος πρώτης τάξεως, ἔπαιζε ζατρίκιον μετὰ τοῦ Λουδοβίκου Δενουέρ, καὶ ἐπειδὴ ἦτο φοβερὰ συναχωμένος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπταρνίζετο. Ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὴν μουσικὴν ταύτην ὁ Λουδοβίκος τοῦ εἶπε: «Σκούπισε τὴν μύτην σου λοιπόν.» — «Σκουπίσατέ την σεῖς, ἀπήντησεν ὁ Ἱππόλυτος, εἶναι μᾶλλον πλησίον πρὸς ἡμᾶς παρὰ εἰς ἐμέ!»

(Ἕπεται συνέχεια.)

Δημ. Θ. Σα...

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ

—o—

4 Ἰανουαρίου

«Δεσποινίς» Ὁποία ἀλλόκοτος ἀναλλογία μεταξὺ ἡμῶν, πόσον αἱ σκέψεις μας, τὰ αἰσθήματά μας καὶ αἱ ὀρέξεις μας συμφωνοῦν. Οὔτε ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς ἐκ συμφωνίας γάμους ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ πατήρ μου εἶναι φοβερὰ ὠργισμένος ἐναντίον μου διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, μοὶ λέγει ὅτι ἀπεφάσισα νὰ τὸν καταστήσω καὶ τώρα δυστυχῆ ἐπειδὴ ἀρνοῦμαι νὰ γνωρίσω δεσποινίδα τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ἀρίστην διὰ σύζυγόν μου. Ἵνα μὴ τὸν ἐρεθίσω περισσότερον θὰ συμμορθωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ θὰ τὸν ἀκολουθήσω ἵνα παρουσιασθῶ εἰς αὐτήν, ἀλλ' εἶμαι ἤδη πλέον ἢ βέβαιος ὅτι ἡ δεσποινὶς αὕτη δὲν θὰ μοὶ ἀρέσῃ. Ἀναχωρῶ αὔριον καὶ θὰ ἀπουσιάσω τοὐλάχιστον ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου δὲ ἐλπίζω νὰ εὕρω ἐκτενεστάτην σας ἐπιστολήν· πόσον ἐπιθυμῶ καὶ μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἀγαπητήν μου μοναξίαν, πληρωθεῖσαν ἀπό τινος δι' ἐμὲ ἐκ τῆς ἀναγενήσεως τῆς γλυκείας μου ἀδελφῆς.

5 Ἰανουαρίου

«Κύριε» Μία τῶν ἀδελφῶν μου μὲ φέρει ἵνα δι.ἔλθω δέκα πέντε ἡμέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ της εἰς Παρισίους· δυσαρέστως συναινῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της ταύτην καθ' ὅσον ὑποθέτω ὅτι πρόκειται περὶ συνοικεσίου τινός. Οὐδεμίαν σπουδαίαν πρόφασιν δύναμαι νὰ προβάλω καὶ ἀρνηθῶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ἀλλὰ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε θὰ συζευχθῶ παρὰ τὴν θέλησίν μου. Θὰ σᾶς καταστήσω γνωστὴν τὴν ἐπάνοδόν μου εὐθὺς ὅτε δυνηθῶ νὰ τὴν πραγματοποίησω, λυποῦμαι ὅτι ἐπί τινα χρόνον θὰ στεροῦμαι ἐπιστολῶν σας, ἴσως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὑπάρχει τοιαύτη δι' ἐμὲ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἀλλὰ μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάγω ἕως ἐκεῖ πρὶν ἀναχωρήσω διότι ἡ ἀδελφή μου οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν μὲ ἐγκαταλείπει.

Ἐν Παρισίοις 12 Ἰανουαρίου.

«Δεσποινίς» αὔριον θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἡσυχίαν μου καὶ σᾶς εἰδοποιῶ ἀπὸ σήμερον διὰ νὰ ἔχω ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ἐπιστολήν σας ἥτις μοὶ εἶναι ἀναγκαιοτάτη. Ἀπέκτησα τὴν ἐλευθερίαν μου μὲ τὴν ἀπώλειαν ὅμως τῆς πατρικῆς εὐνοίας διότι ἀρνοῦμαι νὰ νυμφευθῶ δεσποινίδα κατάλληλον δι' ἐμὲ κατὰ τὴν γνώμην του· δὲν δύναμαι νὰ εὕρω οὐδεμίαν σοβαρὰν αἰτίαν διὰ τὴν ἄρνησίν μου αὐτὴν δὲν εἶναι ὡραία ἡ δεσποινὶς αὕτη ἀλλ' εἶναι συμπαθεστάτη ἡ φύσις τῇ ἐχάρισεν τὸ δῶρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνώτερον τῆς ὡραιότητος.

Δὲν ἐξήτασα τὴν ἀνάπτυξίν της διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν μὲ ἐνδιέφερε, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν ἠδυνήθην, καὶ ἐὰν ἐπεθύμουν, διότι ἐφέρετο ψυχρότατα πρὸς ἐμέ.

Συνηντήθημεν εἴς τινα χορόν εἰς ὃν συνωδεύετο ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς της, εὐγενεστάτης κυρίας τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος εἶναι διακεκριμένος μηχανικὸς τυγχάνων φίλος τοῦ πατρός μου.

Ἀφοῦ μὲ ἐσύστησαν προσεκάλεσα τὴν δεσποινίδα διὰ τὸν πρῶτον χορόν, ὅστις ἔγινεν χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ σχεδὸν παρὰ τὰς καταβληθείσας παρ' ἐμοῦ προσπαθείας ἵνα γνωρίσω τὴν ἀνάπτυξίν της ὀλίγον, ἐκ τῆς γλώσσης της· μοὶ ἀπήντα διὰ μονοσυλλάβων λέξεων δὲν κατώρθωσα νὰ ἀκούσω περισσότερον τοῦ ναὶ καὶ ὄχι. Παρητήθην ἀμέσως τῆς τόσον κοπιώδους ἐργασίας διὰ νὰ εὐχαριστήσω ὅμως τὸν πατέρα μου προσεκάλεσα αὐτὴν καὶ διὰ τὸν τελευταῖον χορόν, ἀλλ' εὐτυχῶς, προφασισθεῖσα ὅτι θὰ ἀνεχώρει ἀνέσως μὲ ἀπήλλαξε τῆς ὑποχρεώσεως εἰς ἣν ὑπέβαλλον τὸν ἑαυτόν μου. Σήμερον ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶμεν εἰς φιλανθρωπικόν τι κατάστημα ὅπου ἡ ἀδελφή της εἶναι ἔφορος ἀλλ' ἠρνήθην τὴν χάριν ταύτην εἰς τὸν πατέρα μου διότι ἠννόουν κάλλιστα ὅτι μὲ ἀποφεύγει ὅσον καὶ ἐγώ. Ἀρκετὰς ἐπιπλήξεις ἔλαβον ἀπὸ τὸν πατέρα μου ὀργισθεὶς ὑπερ ποτὲ διὰ τὴν ἐπιμονήν μου ἀπεχωρίσθημεν ἀφοῦ μεταξύ μας διημφίσβητήθησαν λέξεις πικραί. Μετά τινας ὥρας θὰ εὑρίσκωμαι εἰς τὴν προσφιλῆ μου φωλεὰν ἀναμένων μακρὰν ἐπιστολήν, ἥτις θὰ ἀνακουφίσῃ τὴν στενοχωρίαν τῶν προηγουμένων ἡμερῶν.

Τῇ 13 Ἰανουαρίου.

«Κύριε» Σᾶς γράφω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς πρὶν ἀναχωρήσω ἐκ Παρισίων, διὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι ἐπιστρέφω εἰς τὸν πατρικόν μου οἶκον, πάντοτε ἐλευθέρα, χάριτι θείαν καὶ ὅτι ἀναμένω ἐκτενῆ ἐπιστολήν σας. Ἀναχωρῶ κομίζουσα καὶ τὴν ὀργήν τῆς ἀδελφῆς μου, ἥτις, βλέπουσα ὅτι ἀρνοῦμαι τὴν περὶ γάμου πρότασίν της, μὲ ἐπέπληξε ὅσον τῇ ἦτο δυνατὸν διότι ἐθεώρει τὸν νέον ὃν μοὶ ἐπρότεινε πεπροικισμένον ὑφ' ὅλων τῶν ἀρετῶν ἐκείνων τὰς ὁποίας σπανίως συναντῶμεν. Ἡ συνάντησίς μας ἔγεινε εἰς μέγαν χορὸν, ἀγνοῶ ποίαν ἰδέαν ἔλαβε περὶ ἐμοῦ, ἀπέφευγα καὶ ἀπεστρεφόμην αὐτὸν διότι ἐγνώριζα ὅτι παρευρίσκετο ἐκεῖ διὰ συνοικέσιον.

Ὡμίλησα πολὺ διὰ τὸν ἀδιάφορον νέον· ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου προσφιλὴς ἐπιστολή σας θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς συμπαθείας, ἣν πρὸς ἀλλήλους τρέφομεν.

17 Ἰανουαρίου.

«Δεσποινίς» Μίαν λέξιν μόνον σᾶς ζητῶ, σπεύσατε νὰ μοὶ ἀπαντήσητε ἐὰν ὁ χορὸς τὸν ὁποῖον ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἀναφέρατε ἔγεινεν εἰς τῆς βαρόνης Ναρᾶνς. Τὸ ἔνδυμα σας ἦτο λευκὸν; τὴν κόμην σας ἐστόλιζαν ἴσως μερικὰ λευκὰ ἄγρια ῥόδα; Ἐχορεύσατε τὸν πρῶτον χορὸν μὲ τὸν πρῶτον ὃν σᾶς ἐσύστησαν;

Χριστιανὸς δὲ Ρανοῦ.

17 Ἰανουαρίου

«Κύριε»

Ἀπαντήσατέ μοι πάραυτα σᾶς παρακαλῶ εἰς τὸν χορόν, ὃν παρευρέθητε εἰς Παρισίους ἐχορεύσατε τὸν πρῶτον χορὸν μὲ δεσποινίδα φορροῦσαν ἔνδυμα λευκὸν καὶ ἔχουσαν λευκὰ ῥόδα ἄγρια εἰς τὴν κεφαλήν; Παρουσιάσθητε εἰς τὴν Κυρίαν *Dercy* καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν της;

«Μαργαρίτα δὲ Λορμώ»

28 Μαρτίου

Ἡ κ. δὲ Λορμὼ ἀγγέλλει τοὺς γάμους τῆς θυγατρός της Δος Μαργαρίτας δὲ Λορμὼ, μὲ τὸν Κύριον Χριστιανὸν δὲ Ρανοῦ.

Ὁ Κος δὲ Ρανοῦ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀναγγείλῃ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του Χριστιανοῦ δὲ Ρανοῦ μετὰ τῆς Δος Μαργαρίτας δὲ Λορμώ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ **Ἐλίζα Παβία**

Ἐν Κερκύρᾳ 1903.

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

—

Λύσεις

Σῦρος-Κῦρος.

Ὀρθῶς ἀπήντησαν οἱ ἑξῆς: Δὸν Ρ. Γ. Δὲ Σίλβα, Ἀμαζὼν, Ζιζὸ, Βασίλ. Δράγα καὶ Δ. Τσιαμαρδᾶς.

Βραβεύεται δὲ ὁ Δὸν Γ. Δὲ Σίλβα.

Προτεινόμενα

Αἴνιγμα.

Ἂν μ' ἀφίσῃς κάθως εἶμαι
Εἶμαι τί ἀπ' τοὺς κακοὺς
Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς
Καὶ τὴν λήγουσαν τονίσῃς
Μ' εὐχαρίστησιν μ' ἀκοῦς.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Τσιαμαρδᾶ)

Εἰς τὸν λύτην δοθήσεται τὸ δρᾶμα «Μητέρα καὶ Κόρη» τοῦ κ. Φυτίλη.

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν' ἀνταλλάξουν' ὁ Δὸν Ρ. Γ. Δὲ Σίλβα μὲ τὸν Ἀπογ. Ἐραστήν· ὁ Ἀριστογείτων μὲ ὅλας καὶ ὅλους τοὺς ψευδωνυμοφόρους· ὁ Ναυαγὸς τῆς Ζωῆς μὲ τὴν Ἑλλ. Ναυαρχίδα (ἐκτὸς αὐτῆς οὐδεμίαν ἄλλην ἀνταλλαγὴν δέχεται), ἡ Ὀρφ. καρδία μὲ τὸ Ὄνειρ, πλᾶσμα (ἐὰν καταδέχηται), ὁ Κ. μιᾶς καρδιᾶς μὲ τὸν Β. τῆς Λήθης· ὁ Singe μὲ τὸν Φρίξον, Ἔλλη-ν-α, καὶ Ὀρφ. καρδία· ὁ Φρίξος μὲ τὴν Θερ. Φυλλίδος, Β. τῆς Λήθης καὶ Ὄνειρ, πλᾶσμα (διὰ 3 τευχῶν ἐὰν ἐπιθυμῇ), καὶ Ἑλλ. Ναυαρχίδα ἡ Μελαγχ. Ἐρημίτις μὲ τὴν Παρήγ. ἀκτῖνα καὶ Ἄλω (δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμοῦσι)· ὁ Ἔλλη-ν μὲ τὴν Ἀμάρ. καρδίαν· ἡ Λευκὴ ἀνεμώνη μὲ τὴν Θρην. καρδίαν καὶ Μελαγ. τρυγόνα· ἡ Τάλαινα καρδία μὲ τὴν Παρ. ἀκτῖνα καὶ Ἄλω (δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμοῦσι)· ἡ Παρ. ἀκτὶς μὲ τὴν Θρ. καρδίαν, Ὀρφ. καρδίαν καὶ Μελ. τρυγόνα· ἡ Παρ. ἀκτὶς μὲ τὴν Ἄλω· ἡ Ἑλλ. ναυαρχὶς μὲ τὸν Ἔλλη-ν-α, Δία, Φιλήμονα (ὃν παρακαλεῖ ὅπως τῇ ἀποστείλῃ τὸ μικρ. ὅπερ τῷ ὀφείλει) Ὀρ. Γίγαντα, Βραδ. τραγουδιστὴν καὶ Παλ. καρδίαν.

ΛΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ὁ Δὸν Ρουὶ Γομέζ Δὲ Σίλβα μὲ τὴν Ἄτρωτον καρδίαν καὶ Ἰατρὸν τῶν συνδρομητῶν· ὁ Ἀριστογείτων μὲ ὅλους τοὺς Κρῆτας· ὁ Ἔλλη-ν μὲ τὴν Παλ. καρδίαν, Ὀρφ. καρδίαν· ἡ Λευκὴ ἀνεμώνη μὲ τὴν Θρ. καρδίαν· Μελ. Τρυγόνα καὶ Ἀμάρ. καρδίαν· ἡ Ἄτρωτος καρδία μὲ τὴν Θρ. καρδίαν, Ὀρφ. καρδίαν καὶ Μελ. Τρυγόνα· ἡ Marie μὲ τὸν Ὀρ. Γίγαντα, Ὀρφ. καρδίαν, Δ. Ρ. Γ. Δὲ Σίλβα, Ἄτρωτον καρδίαν, καὶ Λευκὴν ἀνεμώνην· ἡ Βασίλισσα Δράγα μὲ τὸν Ὀρ. Γίγαντα, Φρίξον, Στορ Διονύσιον, Δ. Ρ. Γ. Δὲ Σίλβα καὶ Ἀπογ. ἐραστήν· ὁ Ζο-ζὸ μὲ τὴν Ξεν. Κρῆσσα.

— Ὁ Δ. Ρ. Γ. Δ. Σίλβα παρακαλεῖ τὴν Α. Μ. τὴν Βασ. τῆς Λήθης νὰ ἀκούῃ καὶ ὀλίγον τὰς παρακλήσεις τῶν πιστῶν θεραπόντων της· ἄλλως ἂς ἐπισκεφθῇ τὸν Ἰατρὸν τῶν συνδρομητῶν ὅπως τῇ διατάξῃ ὀλίγην, μνημοσύνην.

— Ὁ Ἀριστογείτων εὐχαριστεῖ τὴν Παρ. ἀκτῖνα διὰ τὸ ἀποσταλὲν αὐτῷ μικρομ. ὅπερ καὶ τῇ ἐπιστρέφει.

— Ἡ Ἄτρωτος καρδία ἀπαντᾷ εἰς τὸν Ὀφ. Γίγαντα ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης δὲν τὴν κετρώσει δύναται νὰ φέρῃ τὸ ψευδωνυμόν της ὅταν τὴν τρώσῃ...τότε θὰ φροντίσῃ...περὶ ἀντικαστάσεως.

— Ἡ Βασίλ. Δράγα ζητεῖ τὸν...Βασιλέα Ἀλέξανδρον. ὅστις τῶν ψευδωνυμοφόρων τὴν εὐσπλαγχνισθῇ καὶ μεταλλάξῃ τὸ ψευδωνυμόν του θὰ λάβῃ παρ' αὐτῆς... τὸ ἀπολεσθὲν στέμμα τῆς Σερβίας (Fastum)

— Εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Singe προταθέντα διαγωνισμὸν ἐπέτυχεν ἡ Ἑλ. ναυαρχὶς τὸ δὲ δίστιχον εἶναι τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο τοῦ Διάκου «γιὰ δές κι ὁ κτλ.»

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ἐρωτομανῆ Ἀστέρα. Βάμον. Εὐχαριστοῦμεν. Παρήγ. Ἀκτῖνα Χανία. Πάντοτε οἱ ἐπιθυμίαι σας ἐξεπληρώθησαν καὶ τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον σᾶς, θεωροῦμεν μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας συνδρομητρίας. διὰ τὰ παράπονα, ἀγνοοῦμεν καὶ ἡμεῖς ποῦ νὰ τ' ἀποδώσωμεν. Σᾶς παρακαλοῦμεν θερμῶς πληροφορήσατέ μας τί συμβαίνει· αἰτηθὲν φύλλον στέλλεται σύν τῷ παρόντι — Μυστηρ. Σιγὴν καὶ Εἴρ. Πλάνης Ἐνταῦθα Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Σαραγιώτην Καλλίπολιν Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Τσιαμαρδᾶν Γαργαλιάνους. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ὑποστηρίξεώς σας καὶ τὸν ὑπὸ τῆς Φυλλίδος ἐνθουσιασμόν σας. Ἑλ. Ναυαρχίδα Βραβεῖον ἐστάλη, βεβαιώσατε λῆψιν.

Χ. Μούστραν Φιλιατρά. Ἐλήφθησαν, ἀπηντήσαμεν. εὐχαριστοῦμεν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Δύο μεγάλαι καὶ εὐγενεῖς καρδίαι ἡνώθησαν διὰ τοῦ ὑμεναίου τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομαδὰ ἐν Παξοῖς ὁ κ. Σπυρ. Μπόγδανος ἄνὴρ διακεκριμένης κοινωνικῆς θέσεως καὶ ἡ ἐξ ἴσου ἀβρὰ καὶ εὐπαίδευτος Δις Βασιλ. Ἀνεμογιάννη. Ἡ Φυλλὶς χαιρετῶσα τὸ εὐάρμοστον ζεῦγος τῷ εὔχεται βίον ἀνέφελον καὶ εὐτυχῆ.

— Βασίλειος Γ. Βοῖλας, Φοιτητὴς Ἰατρικῆς, ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάρια μὲ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν. (Poste Restante.)

— Εὐγενῶς ἀνέλαβε τὴν ἐν Χανίοις ἀντιπροσωπείαν ὁ κ. Ἀν. Πολυχρονίδης.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Θίασος Ἑλλ. Ἠθοποιῶν

Ὁ εὐδοκίμως κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἐργασθεὶς θίασος «Ἑλλήνων Ἠθοποιῶν» ἐν τῷ Θεάτρῳ Ἀθηναίῳ, τελείως καταρτισθεὶς καὶ ἀποτελούμενος ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους καὶ θαυμασθέντας ἠθοποιοὺς Ἐλπ. Ρούτου Χριστίναν, Ἀνθὴν, Γαλάτειαν, Μύρονα, Παντελῆ Ροῦσον κ. καὶ κυρίαν Γεωργιάδου Γαβαθίωτου, Καζούρη. κ. Γούζαρη Παΐζην Α. Βρόντα Χαντᾶ καὶ τὴν κυρίαν του Κουκούλα καὶ κ. Πετρίδου ἀνεχώρησε διὰ Ἡράκλειον Κρήτης ἔνθα θὰ δώσῃ 30 παραστάσεις εἶτα θὰ μεταβῇ εἰς Χανιὰ καὶ Ρέθυμνον, Κέρκυραν καὶ Σύρον μεθ' ὃ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἀθήνας ὅπως ἀπολαύσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἀρίστως τελειοποιηθέντα θίασον.